

Angela's ashes ஏஞ்சலாவின் சாம்பல்கள்

My father and mother should have stayed in New York where they met and married and where I was born. Instead, they returned to Ireland when I was four, my brother, Malachy, three, the twins, Oliver and Eugene, barely one, and my sister, Margaret, dead and gone.

என் அம்மாவும் அப்பாவும் அவர்கள் சந்தித்த, நான் பிறந்த நியூயார்க்கிலே இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் அயர்லாந்து திரும்பினர். எனக்கு அப்பொழுது நான்கு வயது, தம்பி மலாகியிற்கு மூன்று, இரட்டையர்கள் ஆலிவர் மற்றும் யூஜீனுக்கு ஒன்று தொடவில்லை, மற்றும் என் தங்கை மார்கரெட் இறந்து போயிருந்தாள்.

When I look back on my childhood I wonder how I survived at all. It was, of course, a miserable childhood: the happy childhood is hardly worth your while. Worse than the ordinary miserable childhood is the miserable Irish childhood, and worse yet is the miserable Irish Catholic childhood.

என் குழந்தை பருவத்தை பின்னோக்கி பார்க்கும்பொழுது நான் வியக்கிறேன், இவ்வனைத்தையும் எப்படி கடந்து பிழைத்தேன் என. என்னுடையது நிச்சயமாக ஒரு துயர் மிகுந்த இளம்பருவம்; மகிழ்ச்சியற்ற இளம்பருவன்களுக்கு இந்தளவு மதிப்பில்லை. வழக்கமான பரிதாபகரமான இளம்பருவங்களை விட மோசமானது ஐரிஷ் இளம்பருவம், அதையும் விட பரிதாபமானது ஐரிஷ் சத்தோலிக்க இளம்பருவம்.

People everywhere brag and whimper about the woes of their early years, but nothing can compare with the Irish version: the poverty; the shiftless loquacious alcoholic father; the pious defeated mother moaning by the fire; pompous priests; bullying schoolmasters; the English and the terrible things they did to us for eight hundred long years.

மக்கள் தங்களது தொடக்ககால துயரங்களை பெருமை பேசி சினுங்கிக்கொள்வர். ஆனால் இவை யாவும் ஐரிஷ் பதிப்பினை நெருங்க கூட முடியாது; இவ்விருக்கும் வறுமை, திறமையற்று வெற்றரட்டை அடித்துக்கொண்டிருக்கும் குடிகார தகப்பன்; கடவுளே வழியென பக்தியில் மூழ்கி நெருப்பருகில் புலம்பும் தோல்வியற்ற தாய்; ஆணவம் மிக்க பாதிரியார்கள், கொடுமை படுத்தும் பள்ளி ஆசிரியர்கள்; ஆங்கிலேயர்கள், எண்ணூரு வருடங்களாக அவர்கள் எங்களுக்கு உழைத்த கொடுமைகள்.

Above all—we were wet.

இவை அனைத்திற்கும் மேலாக - நாங்கள் ஈரமாக இருந்தோம்.

Out in the Atlantic Ocean great sheets of rain gathered to drift slowly up the River Shannon and settle forever in Limerick. The rain dampened the city from the Feast of the Circumcision to New Year's Eve. It created a cacophony of hacking coughs, bronchial rattles, asthmatic wheezes, consumptive croaks. It turned noses into fountains, lungs into bacterial sponges. It provoked

cures galore; to ease the catarrh you boiled onions in milk blackened with pepper; for the congested passages you made a "paste of boiled flour and nettles, wrapped it in a rag, and slapped it, sizzling, on the chest.

அட்லாண்டிக் பெருங்கடலில் திரண்டுவிட்ட பெரும் மழைமேகங்கள் ஷானன் நதியோடு நகர்ந்து வந்து லிமரிக்கில் குடிகொள்ளும். விருத்தசேனத்தின் விருந்திலிருந்து தொடங்கி புத்தாண்டின் முந்திய நாள் வரை மழை ஊரை ஈரத்தில் மூழ்கடித்தது. ஊடருக்கும் இருமல்கள், மூச்சுக்குழாய்களின் இடியோசை, உரக்க இரையும் ஆஸ்த்துமா மூச்சிழுப்புகள், காச நோயின் கரகரப்பொலி, இவை கலந்த ஒரு அருவருப்பொலியை இம்மழை உருவாக்கியது. மூக்குகளை நீரூற்றுகளாகவும், நுரையீரல்களை பாக்கிரியா இழுக்கும் பஞ்சுகளாகவும் இது மாற்றியது. இந்நிலை பலவித கைமருத்துவங்களையும் தூண்டியது; நீர்க்கோப்பினை குறைக்க வெங்காயத்தை பாலில் கொதிக்க வைத்து மிளகு சேர்த்து குடிப்பது; மூக்கடைப்புக்கு வேகவைத்த மாவையும் பெருங்காஞ்சொறி இலையையும் சேர்த்து பசை ஒன்றை செய்து, அதை ஒரு துணியில் கட்டி, வெப்பத்தோடு நெஞ்சில் அறைவதும் உண்டு.

From October to April the walls of Limerick glistened with the damp. Clothes never dried: tweed and woolen coats housed living things, sometimes sprouted mysterious vegetation. In pubs, steam rose from damp bodies and garments to be inhaled with cigarette and pipe smoke laced with the stale fumes of spilled stout and whiskey and tinged with the odor of piss wafting in from the outdoor jakes where many a man puked up his week's wages.

அக்டோபரிலிருந்து ஏப்ரில் வாரை லிமரிக்கின் மதில்கள் ஈரத்தில் பளபளத்தன. ஆடைகள் உலர்வதில்லை; ட்வீடு கம்பளி கோட்டுகள் பல உயிரனங்களின் வாழ்விடமாகவும் மாறிவிடும், அவ்வப்பொழுது மர்மமான தாவரங்கள் கூட முளைத்தன அவற்றிலிருந்து. பங்களில், ஈரமான உடல்களிலும் ஆடைகளிலிருந்தும் வரும் வெள்ளாவி சிகரெட் மற்றும் புகைப்பிடி குழல்களின் புகை கலந்து மூச்சுக்காற்றாய் மாறும், அதில் பழைய விஸ்கி, ஸ்டெளட் இனுடைய லேசான நாற்றமும் வெளிப்புறத்திலிருந்து உள் நுழைந்து அலைந்துகொண்டிருக்கும் சிறு நீர் ணாற்றமும் கலக்க வெளியே பலர் தங்களது வாரக்கூலியை அடிவயிற்றிலிருந்து வாந்தியெடுத்துக்கொண்டிருப்பர்.

Love and Light

Love and Light: A Site of Infinite Possibilities

Sunil Gupta

It was the summer of 2009. You insisted that I visit your studio in Delhi. You were keen to show me the picture you'd made of my friend as part of your series *The New Pre-Raphaelites*, a lavishly colourful series portraying queer desires. That was my first encounter with photography which wasn't mediated through the press. I was puzzled by the images, and I naively asked, "what would it do?" You said something like "I use my camera to learn about myself and as proof that I exist." So, in a way — photography was the reason why we met!

We did drop politeness immediately. I think that kind of peculiar formality didn't suit us. The following year, you formally introduced me to the nitty-gritty of photography when I began

அன்பும் ஒளியும்: எண்ணற்ற நிகழ்வுகளின் களம்

சுனில் குப்தா

2009இன் கோடைக்காலம். உன் ஸ்டூடியோவை காண வரசொல்லி என்னை வற்புறுத்தினாய். "தி நியூ ப்ரீ-ரஃபேலிடஸ்" என்ற உன் தொடரின் பகுதியாக நீ எடுத்த என் நண்பனின் படத்தை என்னிடம் காட்ட ஆர்வமாக இருந்தாய். காதலின் பால்புதுமைய அம்சத்தை சித்தரிக்கும் வண்ணமிகு தொடர் அது. ஊடகத்துறைக்கு வெளியே புகைப்படக் கலையோடு முதல் முறை எதிர்படுகிறேன். இந்த படங்கள் என்னை குழம்பவைத்தன, நான் அப்பாவியாக, "இவற்றால் என்ன செய்ய முடியும்?" என கேட்டேன். "என் இருப்பின் சான்றாக, என்னைப் பற்றிக் கற்றுக்கொள்ள கேமராவை பயன்படுத்துகிறேன்" என பதிலளித்தாய். ஒரு வகையில் புகைப்படக்கலை தான் நம்மை சந்திக்க வைத்தது!

assisting you in the studio. During this time, you encouraged me to consider photography as a possible medium to tell my stories to the world. So much has happened since then.

Once you told me that you “arrive at a picture” rather than invent it, while describing the *Exiles* series. It was one of the most fascinating things I had heard at the time, and it stayed with me ever since. All these years I was trying to unpack these words to find a true meaning for collaboration, especially when so many artists use it to describe their practice. You remained true to your subject matter, even though at times it was difficult, but your determination has been inspiring to many people, including myself.

I am delighted that you suggested I should curate this exhibition. It presents me with an opportunity to delve into the language of love and courage that infuses your work with compassion. It is important to note that your work foregrounds friendship as a transformative and radical practice of care, and conviction. The interconnected themes in this exhibition beautifully illuminate the essence of queer solidarity. A solidarity that does not shy away from enduring questions of

பணிவான நடத்தையை விரைவிலே விடுத்துவிட்டோம். நாகரீக பாவனைகள் நமக்கு பொருந்தவில்லை. அடுத்த வருடம், ஸ்டூடியோவில் உன் உதவியாளராக நான் இருந்த பொழுது, புகைப்படக்கலையின் அடிப்படை நுட்பங்களை முறையாக எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினாய். என்கதைகளைச் சொல்ல புகைப்பட ஊடகத்தை பயன்படுத்த ஊக்குவித்தாய். அதன் பின் நிறையவே நடந்துவிட்டது.

எக்ஸைல் தொடரை விவரிக்கையில், நீ புகைப்படங்களை உருவாக்காமல், அவற்றை “நோக்கி பயணி” என ஒரு முறை கூறினாய். என்னை மிகவும் கவர்ந்த வாசகம் அது, என் மனதில் நிலைத்துவிட்டது. பல கலைஞர்கள் தங்கள் படைப்புகளை கூட்டு முயற்சி என்று அழைப்பதால், கூட்டு படைப்பாக்கத்தின் சரியான அர்த்தத்தை இந்த வார்த்தைகளினுள் பல வருடங்கள் தேடினேன்; ஆனால் நீயோ உன் கருப்பொருளிலிருந்து விலகாது, வழியில் என்னையும் உட்பட பலரை எழுச்சியூட்டிக்கொண்டே, அதை உறுதியோடு எடுத்துச்சென்றாய்.

இந்த கண்காட்சியின் தொகுப்பாளராக நீ என்னை பரிந்துரை செய்ததில் எனக்கு

postcolonialism and its responsibility towards creating an intersectional and more equitable world. Moreover, this exhibition serves as a site to pause, reflect and appreciate a remarkable journey through a lifetime's work to explore — why photography? And the answer to which lies within one's own encounter of this exhibition.

For me, "cruising" has always been an important entry point into your practice. This is an invitation in a similar vein to be a flâneur, to meander around the courtyard of the museum, discovering your work on translucent structures holding together an eternal queer desire. One that reveals, revolves, peels off, and then moulds you in an atmosphere of love. This space is not just about queer joy, and tender feelings but it is also a space to raise some uncomfortable questions such as ethical image-making practices or the absence of the gay Indian subject within the history of photography. These distinctive qualities of the exhibition offer us a unique perspective, transforming the retrospective of an artist's oeuvre into a portal for futurity – which is made with love and light and its infinite possibilities. It becomes a space

மகிழ்ச்சி. உன் படைப்புகளில் ஊரியிருக்கும் அன்பு மற்றும் துணிவின் மொழியில் என்னை ஆழ்த்திக்கொள்ள ஒரு நல்வாய்ப்பு. நட்பு, அன்பு மற்றும் நம்பிக்கையின் எழுச்சிமிகு செயலாகவும் உறுமாற்றும் விசையாகவும் இயங்குகிறது உன் படைப்பு. இக்கண்காட்சி, அதன் பொதுவான கருப்பொருளாகிய பால்புதுமைய சமூகத்தின் ஒற்றுமையை அழகாக ஒளியூட்டிக் காட்டுகிறது. பின்காலனித்துவம் மற்றும் பாகுபாடுகளைக் கடந்த சமமான உலகத்தை உருவாக்கும் பொறுப்பிலிருந்து விலகாத ஒரு ஒற்றுமை. மேலும், இந்த கண்காட்சி நாம் நிதானமாக நின்று, பிரதிபலிக்கும் ஒரு மாபெரும் பயணத்தை பாராட்ட, தக்க வெளியாக அமைகிறது. உன் வாழ்நாள் பணியின் மூலம்—ஏன் போட்டோகிராஃபி? என்ற கேள்வியை எதிர்கொள்ள, இக்கண்காட்சியில் ஒருவரின் அனுபவமே அதன் விடையாக அமைகிறது.

என்னைப் பொறுத்தவரை, "உலாவுதல்" உன் கலைநடைக்கு ஒரு முக்கிய தொடக்கப் புள்ளியாக இருக்கிறது. பால்புதுமையரின் அழிவற்ற ஆசைகளை தாங்கிப் பிடித்திருக்கும் ஒளிக்கசிந்த திரைகளில் உன் படைப்பைக் கண்டறிய, அருங்காட்சியகத்தின் முற்றத்தைச் சுற்றி வரும் சூமையில்லா பார்வையாளராக

where we can envision and dream of a future for a gay Indian image.

© Charan Singh

Delhi/London 2024

திரிய அழைக்கிறது இக்கண்காட்சி. அன்பின் சூழலலை தெரிவிக்கவும், சுற்றியும், தோலுரித்து, பின்னர் உங்களை வடிவமைக்கும் நிகழ்வு. இந்த இடம் பால்புதுமைய மகிழ்ச்சி மற்றும் மென் உணர்வுகளைப் பற்றியது மட்டுமல்ல, இது நெறி சார்ந்த புகைப்பட உருவாக்கம் அல்லது புகைப்பட வரலாற்றில் இந்திய தன்பாலின ஈரப்புடையவரின் இல்லாமை போன்ற சில முக்கிய கேள்விகளை எழுப்புவதற்கான இடமாகும். கண்காட்சியின் இந்த தனித்துவமான குணங்கள் எங்களுக்கு ஒரு முற்போக்கான கண்ணோட்டத்தை வழங்குகின்றன. ஒரு கலைஞரின் படைப்புகளின் பின்னோக்கம், எதிர்காலத்திற்கான ஒரு போர்ட்டமாக மாறுகிறது - இது அன்பு, ஒளி மற்றும் அதன் எண்ணற்ற சாத்தியக்கூறுகளால் உண்டானது. எதிர்கால இந்தியாவில் தன்பாலின ஈரப்புடையவரின் பிம்பத்தை நாம் கற்பனை செய்து கனவு காணக்கூடிய வெளியாக உறுமாறுகிறது.

© சரண் சிங்

டெல்லி/லண்டன் 2024

Code of conduct for phone usage / தொலைபேசி பயன்பாட்டிற்கான நடத்தை விதிகள்

Dear Parent / Guardian,

We are currently in the last phase of the Photography Program your ward has been participating in since July, 2024. In the past five months, he/she has learnt multiple basic concepts in photography, including framing, composition, learning to observe light, and portraits.

As part of the program, we at Chennai Photo Biennale Foundation have lent a Phone to each student to practice photography at home, and explore the concepts he/she has learnt more freely. This form is a **Code of Conduct for the usage of the Phone**. It outlines Dos and Don'ts of using the phone, and stresses the importance of NOT using the phone for personal use.

அன்புள்ள பெற்றோர் / பாதுகாவலர்,

ஜூலை, 2024 முதல் உங்கள் பிள்ளைகள் பங்கேற்கும் புகைப்பட திட்டத்தின் கடைசி கட்டத்தில் நாங்கள் தற்போது இருக்கிறோம். கடந்த ஐந்து மாதங்களில், அவர்/அவள் புகைப்படம் எடுப்பதில் ஃப்ரேமிங், கலவை, ஒளியைக் கவனித்தல் மற்றும் உருவப்படங்கள் போன்ற பல அடிப்படைக் கருத்துக்களைக் கற்றுக்கொண்டனர்.

நிகழ்ச்சியின் ஒரு பகுதியாக, சென்னை ஃபோட்டோ பைனாலே அறக்கட்டளையில் உள்ள நாங்கள் ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் வீட்டிலேயே புகைப்படம் எடுப்பதற்கும், அவர்/அவள் கற்றுக்கொண்ட கருத்துகளை மேலும் சுதந்திரமாக ஆராய்வதற்கும் ஒரு தொலைபேசியைக் கொடுத்துள்ளோம். இந்தப் படிவம் ஃபோனைப் பயன்படுத்துவதற்கான நடத்தை விதியை குறிக்கும். இது ஃபோனைப் பயன்படுத்துவதில் செய்ய வேண்டியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவைகளை கோடிட்டுக் காட்டுகிறது, மேலும் தனிப்பட்ட பயன்பாட்டிற்கு தொலைபேசியைப் பயன்படுத்தாததன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது.